

Levél fiatal nézőinknek

Kedves Kisegerek!

Üdvözlünk a *Jancsi és Juliska* történet operaváltozatának előadásán! Hamarosan felmegy a függöny, előttünk egy öreg faház egy sűrű erdő közepén, és... ó... várjunk csak! Az Erkel Színház színpadán egyáltalán nincs is ház és erdő! Hova tűntek? Miért hasonlít ez az egész annyira a városra, amiben lakunk? Melyik században játszódik ez az opera? Ezt a darabot tényleg 1893-ban írták?

Amikor az opera elkezdődik, azt látjuk, hogy Jancsi és Juliska nagyjából úgy viselkedik, mint minden gyerek, amikor nincsenek felnőttek a közelben: néha rosszalkodnak, néha veszekednek egymással... de szinte mindig kaphatók egy kis játékra! Lehet, hogy nem is különböznek olyan sokban tőlünk? Mi lenne, ha Jancsiról és Juliskáról kiderülne, hogy két átlagos gyerek, akiknek vannak álmai, de a valóság, amiben élniük kell, megakadályozza őket abban, hogy megvalósítsák ezeket az álmokat? Persze, mint minden testvérpárnak, nekik is vannak nézeteltéréseik... de hamar felismerik, hogy ahhoz, hogy célt érjenek – ráadásul magával a Gonosszal szemben! – az a legjobb, ha összefognak; így, ha Juliskából szuperhős lesz, az csak a testvére támogatásával és segítségével történhet meg!

Jancsi és Juliska szinte minden idejét egy cukorkagyár szomszédságában tölti az utcán, ahelyett, hogy suliba mennének. Ez elég jól hangzik, nem? De gondolatok bele egy percre, hogy ennek az az oka, hogy nagyon szegények... Annyira szegények, hogy még soha nem kóstolhattak meg egy olyan cukorkát sem, ami a gyárban készült. Segíteniük kell a szüleiknek, hogy kicsit több pénzhez jussanak, ezért papírdobozokat gyűjtenek a kukákból. El tudjátok képzelni, hogy érezheti magát egy anya, ha nincs elég pénze arra, hogy ételt vegyen a gyerekeinek, és meg kell kérnie őket arra, hogy inkább dolgozzanak, ahelyett, hogy iskolába mennének?

A szülőknek nagy felelősségük van: ők gondoskodnak a gyerekeikről, és ha néha dühösnek tűnnek, és nem is értjük, hogy miért, talán csak az az oka, hogy érzik ennek a felelősségnek a súlyát. Ha mérgesek, amiért nem vettük fel a kabátunkat és úgy mentünk ki az udvarra télen... csak azért van, mert félnek, hogy megfázunk! És ha mérgesek, mert nem akarunk tanulni, csak azért, mert látják, hogy nem értjük még, milyen kivételezett helyzet, hogy mi járhatunk iskolába.

Néha nem is vesszük észre, hogy milyen sok dologban vagyunk kiváltságosak: például járhatunk iskolába, van mit ennünk vacsorára- mert sajnos nem minden ember olyan szerencsés, hogy ezt elmondhatja magáról. De ne aggódjatok. Teljesen oké, hogy az ember nem gondol bele abba a valóságba, ami körülveszi... ez mindannyiunkkal előfordul! És mivel nem látjuk magunkat kívülről, általában könnyebben adunk tanácsot másoknak, mint saját magunknak. Ezért van, hogy az opera és a színház igazán segíteni tud abban, hogy megértsük a saját világunkat, és épp ezért döntöttünk úgy, hogy Jancsit és Juliskát úgy mutatjuk meg, ahogy ma, ebben a társadalomban élnének: így elgondolkodhatunk a saját életünk valóságán- miközben persze élvezzük Engelbert Humperdinck csodálatos zenéjét! Most pedig, itt az idő, kezdődjön a zene, és élvezzétek az előadást. De, kérünk titeket, ha véletlenül megláttok egy fekete macskát a színpadon, legyetek nagyon óvatosak!

A *Jancsi és Juliska* csapata

